

pakját a tarisznyaszíj csattjában, aztán egy hajtásra kihörpenti. Dörzsöli a hasát.

— Mennyei! Áldott vitamin! Magának is jó volna egy hajtás koncentrált tyúkvitamin! Becsszavamra, mint a pezsgő!

Mikor legyintek, megvesztegető ügyességgel még egy tojásra törvényt tesz, az arca egészen kifényesedik, szinte azonnal vérré vált a kiéhezett gyomorban a tyúkvitamin, — „eted a bestiát!” — gondolom magamban.

— No és Nincsen? Amiért bementél?

— Mondtam már... azt mondták, ők már nem ölnek meg többé dróthálós kutyát... Fogadalmuk van...

Bamba felelet. Lehet megmámorosodni két nyers tojástól?

Bemegyek a gyepmesterhez, a fiú értetlenül cammog utánam. Gyászruhában az egész ház. No ez nem újság. Sok házban divat a fekete szín.

Hummelné, — így hívják a gyepmester özvegyét, — megismer, és felfakad benne a tályog, ami a gyász mögött van. Kisfia benne égett a sintérmocsiban, amíg ő a Bakonyban járt krumpliért. Játszottak, és a pajtás bezárta a kis Imrust a vaskocsiba, és meggyújtotta a kutyáknak szánt alomszalmát... Ő volt a kiskutya...

— Csak vigyék azt az átkozott krumplit! — nyögi az asszony szinte rémülten.

Most már világos előttem a krumpli és a tojás rejtélye!

— Soha többé nem hozunk kutyát a vaskocsiban... a fiam koporsójában...

Menekülni akarok a fájdalom házából, ahol úgy sem tudok vigasztalást adni, mert közhely volna, vagy gúny, — eszembe villan, hogy a szomszéd utcában van elhurcolt barátom romos, elhagyott háza is, — a tragédia tömör jelenvaló, — mondom, kavarog bennem valami, amit nem lehet kimondani, — már a kilincsen a kezem, mikor kutyavinnyogást hallok.

Megcövekedik a lábam.

— Van még rab kutya? — kérdezem meglepődve.

— Egy-kettő, míg el nem viszik.

Így leltük meg a Nincsent.

Szinte a másvilágról jött vissza.

És mentünk haza hármásban. Elül a Bányász a krumplival meg a kutya viháncolva, ujjongva az újra megtalált élet miatt. Bennem nem tud megérni az öröm. Bénítja a lelkemet azok sorsa, azoké a millióké, barátoké és ismeretleneké, akiknek vaskocsivá változtatták az Isten szabad egét.

NÉMEDI ISTVÁN VERSEI

SZÜLETÉSNAPOMRA

*Minket nem dédelt születésnap.
Nem hullt virág, se csók, se dal ránk.
Mintha sohasem születtünk volna,
dolgoztunk, mintha meg se halnánk.*

*Ünnepi nagy csokor helyett volt
sáprőnyél és szapora zápor.
Sokszor bizony a nevünk napján
kaptunk ki istenigazából.*

*Így volt, de már vigasztalódunk.
Nyílik felettünk új, derűs ég.
Gyógyfürdős rossz epénkől lassan
elpárolog a keserűség.*

A KÉT INDONÉZ LEÁNYKA

Két bambusz-törzs a sodró tengerárban:
Úszórudak. A víz vetette-hányta.
Rájuk tapadva át az öblön úszott
vitézül két kis indonéz leányka.

A többi régen csónakokon átkelt.
Ők sem maradtak partonállva veszteg.
Szentáldozásra, fényes agapéra
cápák között is eveztek, eveztek.

Nem érhatték a partot egyenesben:
sodort a víz s míg őket messze mosta,
a pap kezében ott a szigeten tán
a legutolsó ajkhoz ért az ostya.

Dehogy csüggedtek, egyre csak eveztek,
dehogy maradtak volna el csak épp ők!
Pedig elkéstek, üres kunyhó-templom
fogadta már a két kis partralépőt.

A páter?... ő már messze járt azóta.
Rögtön indultak gyalog a nyomába!
Dehogy maradtak. Annak, aki így hisz,
mérőfeldeket győz szive, karja, lába!

Mint a bambusznád, szívós volt a testük,
mely a szomjúság kinjában se restül;
szinte rugózva szökeltek előre
cserjén, bozótan, csaliton keresztül.

Megáldozhattak. Krisztus ostya-testét
duzzadt kis ajkuk áhitattal érte.
Cápák közt úsztak s irdatlan vadonban
tizenkétórát gyalogoltak érte!

DELELÉS

Csend-gömb lebeg a tó felett:
csillogó, fehér csend. Szél se támad.
Lábamnál langyos békabánat
áztat mohos gyepet.

Szalonnás gyephanton ülök.
Itt tegnap ebek hadakoztak.
Serény hangyákat szórakoztat
egy kikapart csülök.

A tó-mederben s oldalán
szakállas nád- és fűgyökéret.
Valami iszonyatot érzek:
Giliszta fúr álám.

Vesszöm egy békát meglegyint,
s az a zöld vízbe lottyán... úszik...
én várok elszámolva húszig,
míg felbukkan megint.

Nadály jön, hullámló fonál,
szívós, vékonyka, megkapart bél.
A nyálka közt, mint csöppnyi kardél
vág a bicskásbogár.

Itt nincs, mi csúf kudarcba ful,
olyan mutatvány és kíséret.
Itt közhely, mindennapos élet
egy vizipók-bravúr.

Már ébredeznek a mezőn.
Itt ülök jó ideje; pardon,
már vár ám énám is a parton
lökös permetezőm!